

ligegyldigt, saa uvirkeligt. Hun sad der i sin lille Have med en Pude bag Nakken og en Skammel under Fødderne og saae med lange Blikke efter Børnene, der gik forbi paa Gangstien udenfor.

Det var mest Fattigbørn, hun saae, — blege og forkomne Stakler af den Slags, hvoraf det vimler i Fabriksbyer, selv i saadanne smaa og landsbyagtige, hvor Fortovene grønnnes ved Foraarstid. To Gange om Dagen stormede de forbi paa Vejen til og fra Almueskolen, som laa der i Nærheden. Særlig havde hun lagt Mærke til en Purk paa en halv Snes Aar med en usund, blaa-lig Ansigtssfarve og store Kirtelsaar under Næsen og paa Kinderne. Han kom altid langt bag de andre, trissede afsted med sin Tavle under Armen paa et Par slæbende Trætøfler ligesom en gammel Mand. Da hun var kommen saa vidt til Kræfter, at hun kunde bevæge sig lidt udenfor Haven, standsede hun ham en Dag og tiltalte ham med et Par venlige Spørgsmaal. Drengen stirrede uforstaaende og sky op paa hende med et Par store, blaa, glædeløse Øjne og fortsatte saa sin trætte Gang uden at svare. Efter at have gaaet et halvhundrede Skridt skottede han ængstelig tilbage; og da han saae, at hun var bleven staaende og havde fulgt ham med Øjnene, skød han Ryggen i Vejret som for at dække sig mod en Fare. »Stakkels Fyr!« sagde hun ganske højt og gik tankefuldt videre; — der havde været noget ved